

Arnhem, 20 maart 2022

Lieve Nieuwe Gemeenteraadsleden,

Het was deze week de Idus van maart.

Een religieuze dag die in onze samenleving
wat in onbruik is geraakt,
maar een belangrijk moment
voor de Romeinen in de klassieke oudheid.

De Idus van maart was traditioneel de dag
waarop schulden vereffend werden
en rekeningen afgedaan.

Een mooi moment voor verkiezingen dus.

En omdat een moment
tegenwoordig niet zomaar een moment mag zijn
maar een beleving moet worden,
besloot ik te gaan stemmen op een bijzondere locatie:
de voormalige koepelgevangenis.

Zelf vond ik dat een mooi contrast;
om mijn democratische stemrecht
in vrijheid uit te oefenen
op een plek waar mensen vast hebben gezeten.

Ik ontwaarde er zelfs iets van vooruitgang in.

Al realiseer ik me dat er mensen zijn
die stemmen in een gevangenis
meer zien als metafoor dan als contrast.

Ook die mensen mogen stemmen.

De Idus van maart is het bekendst
om een van de meest beruchte afrekeningen in de politiek:
de moord op Julius Caesar.

Volgens sommigen het terechte einde van een tiran,
anderen betreurden de dood van een politiek vernieuwer.

Hoe dan ook was dit einde in bloed
het startschot voor nog groter geweld;
geen begin van vrede,
maar van een vreselijke burgeroorlog.

Carl von Clausewitz, een Pruisische generaal,
schreef zo'n negentien eeuwen later,
dat oorlog een voortzetting van politiek is,
maar dan met andere middelen.

Hoe de vrede voorgezet moet worden,
en met welke middelen dan,
dat schreef hij helaas niet.

De Idus van maart was niet alleen de dag van afrekening,
het was ook het feest van de godin van het voorjaar;
een viering met feestmalen, wijn en gezang.

Dat is dan toch iets wat mij meer aanspreekt.

En dit voorjaar,
terwijl de stermagnolia met witte vingers naar de zon reikt,
gemeenteraden opnieuw ingedeeld worden
en steeds dichterbij Russische raketten inslaan,

viert mijn dochter haar tweede verjaardag,
met feestmalen, limonade en gezang.

Ik heb een roze Paw-Patrol-taart voor haar gehaald,
een suikerexplosie met bosbessensmaak
en dikke lagen marsepein.

En ondertussen blijf ik verbijsterd dat al deze werelden,
die van de stermagnolia, die van de gemeenteraden,
die van de Russische raketten
en die van de tweede verjaardag van mijn dochter
zich tegelijkertijd
op één aarde bevinden.